

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (czwarta izba)

z dnia 18 czerwca 2014 r.*

Rybołówstwo — Ochrona zasobów rybołówstwa — Przekroczenie przez Hiszpanię kwot połowowych dla makreli przydzielonych na rok 2010 w obszarze VIIIc, IX oraz X oraz w wodach Unii Europejskiej obszaru CECAF 34.1.1 — Odliczenia dokonane od kwot połowowych przydzielonych na lata 2011–2015 — Prawo do obrony — Pewność prawa — Uzasadnione oczekiwania — Równość traktowania

W sprawie T-260/11

Królestwo Hiszpanii, reprezentowane początkowo przez N. Díaz Abad oraz L. Banciellę Rodrígueza-Miñóna, a następnie przez M. Sampolla Pucurulla oraz L. Banciellę Rodrígueza-Miñóna, abogados del Estado,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez A. Bouqueta, F. Jimena Fernández oraz D. Nardiego, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (UE) nr 165/2011 z dnia 22 lutego 2011 r. przewidującego odliczenia od niektórych kwot połowowych dla makreli przydzielonych Hiszpanii na 2011 r. oraz na kolejne lata z powodu przełowienia w 2010 r. (Dz.U. L 48, s. 11),

SĄD (czwarta izba),

w składzie: M. Prek, prezes, I. Labucka i V. Kreuschitz (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: K. Andová, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 11 grudnia 2013 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: hiszpański.

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

- 1 W 2010 r. służby Komisji Europejskiej przeprowadziły szereg kontroli weryfikujących zarządzany przez władze hiszpańskie system połowów i monitorowania, w tym kontrolę od dnia 15 do 19 marca 2010 r. w Kantabrii i w Kraju Basków (Hiszpania).
- 2 W następstwie rozpatrywanej kontroli weryfikującej i z uwzględnieniem wskazanych przez władze hiszpańskie informacji dotyczących okresu połowów makreli z 2010 r. Komisja stwierdziła, że Królestwo Hiszpanii przekroczyło o 19 621 t kwoty, które zostały mu przydzielone dla tego gatunku na rok 2010. Z pkt 3.8 sprawozdania z kontroli wynika zatem, że od marca 2010 r., ze złowionymi 39 693 t, roczne kwoty dla makreli wynoszące 24 604 t zostały przekroczone o 61%.
- 3 Pismem z dnia 12 lipca 2010 r. Komisja przedstawiła sprawozdanie z kontroli hiszpańskim władzom i wezwała je do przedstawienia uwag.
- 4 Pismem z dnia 20 lipca 2010 r. władze hiszpańskie uwzględniły to wezwanie. Wspomniane władze w uwagach nie zakwestionowały przytoczonych przez Komisję liczb.
- 5 Pismem z dnia 20 lipca 2010 r. skierowanym do hiszpańskiego ministerstwa rolnictwa, rybołówstwa i żywności, pani D. – członek komisji ds. polityki morskiej i rybołówstwa – z jednej strony podkreśliła wagę połowów makreli nie tylko dla Królestwa Hiszpanii, lecz również dla Unii Europejskiej jako całości, oraz fakt, że ich monitorowanie i kontrola stanowią dla Komisji priorytet. Z drugiej strony pani D. zaznaczyła niedostatek kontroli hiszpańskiej floty, która dokonuje połowów makreli, a także trudność w uzyskaniu od właściwych hiszpańskich władz informacji niezbędnych do oceny sytuacji, która to trudność miała świadczyć o braku współpracy.
- 6 Pismem z dnia 30 września 2010 r. skierowanym do hiszpańskiego ministra rolnictwa, rybołówstwa i żywności pani D. zasadniczo powtórzyła swe obawy związane z przełowieniem makreli i wskazała, że Komisja zastrzega sobie prawo do wykorzystania będących w jej dyspozycji narzędzi prawnych w celu zapewnienia ścisłego przestrzegania prawa Unii.
- 7 W dniu 28 listopada 2010 r. odbyło się spotkanie pani D. z panią A., hiszpańską minister ds. środowiska, obszarów wiejskich i morskich, w czasie którego to spotkania została poruszona kwestia przełowienia makreli. Przy tej okazji pani A. uznała zasadę, zgodnie z którą ilość makreli będąca przedmiotem przełowienia powinna być zwrócona, lecz wyraziła wolę negocjowania warunków takiego zwrotu.
- 8 W dniu 30 listopada 2010 r. odbyło się spotkanie służb Komisji z przedstawicielami hiszpańskich władz. W pkt 4 porządku obrad tego spotkania przewidziano, co następuje:

„Połowcy makreli i morszczuka – zwrot przełowienia szacowanego od 2009 r.

W tym punkcie dyrekcja MARE C przedstawi swą ocenę hiszpańskiego przełowienia w odniesieniu do tych dwóch rodzajów zasobów od 2009 r., podnosząc również kwestię przyznanego nakładu połowowego. Przełowienie to stanowi duże ilości w odniesieniu do obydwu zasobów. W tych okolicznościach służby Komisji nie mają innej możliwości niż zastosowanie przepisów rozporządzenia [(WE) nr 1224/2009] dotyczących odliczania kwot, a mianowicie art. 105 wspomnianego rozporządzenia [...]. Nasze służby są gotowe do przedyskutowania z hiszpańskimi władzami warunków zwrotu na podstawie tych przepisów”.

- 9 Zgodnie z przekazanym hiszpańskim władzom sprawozdaniem z tego spotkania, w szczególności:

„Komisja podkreśla, że jeżeli [Królestwo Hiszpanii] uważa, iż nie istnieje podstawa prawna do zwrotu przełowienia przed rokiem 2010, to dyskusje te są bezprzedmiotowe. Komisja zaznacza, że odpowiednie rozporządzenia zezwalają jej na dokonanie w 2011 r. odliczeń za przełowienie w 2010 r., a wielkość tego przełowienia jest oceniana na ok. 19 000 [t]; stosuje się mnożnik określony w art. 105 [rozporządzenia nr 1224/2009]. [Królestwo Hiszpanii] wskazuje, że zaakceptowało ono wykorzystane przez Komisję dane dotyczące przełowienia. Komisja wyjaśnia ponadto, że nie jest ona zobowiązana do konsultowania się z [Królestwem Hiszpanii] w zakresie formy odliczeń dokonanych z powodu przełowienia (chyba że ma ona zamiar dokonać odliczeń od zasobów innych niż makrela). Procedura konsultacji określona przez rozporządzenie w sprawie kontroli jest natomiast przewidziana we wszystkich przypadkach w odniesieniu do zwrotu żądanego z powodu »historycznego« przełowienia. Komisja uważa, że zastosowanie ma nowe rozporządzenie w sprawie kontroli, ponieważ czynnikiem, który uruchomił procedury zwrotu, jest okoliczność, iż Komisja wywodzi wniosek o historycznym przełowieniu na podstawie wiarygodnych danych i tego, co miało miejsce w 2010 r.”.

- 10 Pismem z dnia 14 grudnia 2010 r. skierowanym do pani A. pani D. zasadniczo wezwała władze hiszpańskie do pilnego zajęcia się kwestią przełowienia. Przypomniała również, że służby Komisji i wspomniane władze właśnie współpracowały w celu ustalenia rzeczywistej wielkości przełowienia i aby stworzyć później mechanizm zwrotu oraz określić plan działania, który wzmacnia hiszpański system kontroli. W tym względzie pani D. usilnie zalecała, by okres połowów makreli w 2011 r. był otwarty tylko do wysokości 50% kwoty przyznanej Królestwu Hiszpanii na ten rok.
- 11 W dniu 21 grudnia 2010 r. Królestwo Hiszpanii przyjęło Orden ARM/3315/2010, de 21 de diciembre, por la que se modifica la Orden ARM/271/2010, de 10 de febrero, por la que se establecen los criterios para el reparto y la gestión de la cuota de caballa, y se regula su captura y desembarque (rozporządzenie ARM/3315/2010 zmieniające rozporządzenie ARM 271/2010 z dnia 10 lutego 2010 r. ustanawiające kryteria podziału kwoty makreli i zarządzania nią i regulujące jej połów i wyładunek, BOE nr 310 z dnia 22 grudnia 2010 r., s. 105675, zwane dalej „rozporządzeniem ARM 3315/2010”). Na podstawie art. 2 ust. 2 rozporządzenia ARM 3315/2010 okres połowów makreli miał rozpocząć się w dniu 15 lutego 2011 r.
- 12 W dniu 11 stycznia 2011 r. odbyło się spotkanie służb Komisji z władzami hiszpańskimi. Spotkanie to, według porządku jego obrad, poświęcone było analizie danych o połowach makreli przez hiszpańską flotę w Atlantyku Północno-Wschodnim w okresie od 2002 r. do 2010 r. ze względu na to, że stado to było prawdopodobnie przedmiotem przełowienia. Zgodnie z pkt 1 tego porządku obrad:

„Połowy makreli i morszczuka – zwrot przełowienia szacowanego od 2009 r.

W tym punkcie dyrekcja MARE C przedstawi swą ocenę hiszpańskiego przełowienia w odniesieniu do tych dwóch rodzajów zasobów od 2009 r., podnosząc również kwestię przyznania nakładu połowowego. Przełowienie to jest znaczne w odniesieniu do obydwu zasobów. W tych okolicznościach służby Komisji nie mają innej możliwości niż zastosowanie przepisów rozporządzenia w sprawie kontroli dotyczących odliczania kwot, a mianowicie art. 105 [wspomnianego] rozporządzenia [...]. Nasze służby są gotowe do przedyskutowania z hiszpańskimi władzami warunków zwrotu na podstawie tych przepisów”.

- 13 Zgodnie z przekazanym hiszpańskim władzom sprawozdaniem ze spotkania w dniu 11 stycznia 2011 r., w szczególności:

„Komisja podkreśla, że jeżeli [Królestwo Hiszpanii] uważa, iż nie istnieje podstawa prawna do zwrotu przełowienia przed rokiem 2010, to dyskusje te są bezprzedmiotowe. Komisja zaznacza, że odpowiednie rozporządzenia zezwalają jej na dokonanie w 2011 r. odliczeń za przełowienie w 2010 r.,

a wielkość tego przełowienia jest oceniana na ok. 19 000 [t]; stosuje się mnożnik określony w art. 105 [rozporządzenia w sprawie kontroli]. [Królestwo Hiszpanii] wskazuje, że uznaje ono wykorzystane przez Komisję dane dotyczące przełowienia. Komisja wyjaśnia ponadto, że nie jest ona zobowiązana do konsultowania się z [Królestwem Hiszpanii] w zakresie formy odliczeń dokonanych z powodu przełowienia (chyba że ma ona zamiar dokonać odliczeń od zasobów innych niż makrela). Procedura konsultacji określona przez rozporządzenie w sprawie kontroli jest natomiast przewidziana we wszystkich przypadkach w odniesieniu do zwrotu żądanego z powodu »historycznego« przełowienia. Komisja uważa, że zastosowanie ma nowe rozporządzenie w sprawie kontroli, ponieważ czynnikiem, który uruchomił procedury zwrotu jest okoliczność, iż Komisja wywodzi wniosek o historycznym przełowieniu na podstawie wiarygodnych danych i tego, co miało miejsce w 2010 r.”.

- 14 W dniu 24 stycznia 2011 r. odbyło się spotkanie pani E., dyrektor generalnej Dyrekcji Generalnej ds. Gospodarki Morskiej i Rybołówstwa Komisji, z panią V.I., sekretarz generalną ds. morza w hiszpańskim ministerstwie ds. środowiska, obszarów wiejskich i morskich, i na jej wniosek, dotyczące sytuacji związanej z przełowieniem makreli. W następstwie tego spotkania e-mailem z dnia 8 lutego 2011 r. pani V.I. zaproponowała pani E., po pierwsze, by ustalono całkowitą ilość odliczenia, po drugie, by na wzór „przykładu Zjednoczonego Królestwa” ustalono mnożnik odliczenia wynoszący 0,7, po trzecie, by przewidziano odpowiedni piętnastoletni okres, po czwarte, by, uwzględniając powody społeczne i gospodarcze, nie przekroczono poziomu obniżki od 15 do 18%, po piąte, by wprowadzono klauzulę przeglądowną w celu zbadania sytuacji po upływie połowy okresu, czyli po siódmym lub ósmym roku, i po szóste, by wprowadzono niezbędne dostosowania w celu zapewnienia przestrzegania całkowitej ilości.
- 15 W dniu 4 lutego 2011 r. odbyło się dwustronne spotkanie pani D. z panią A., na którym to spotkaniu pani A. została poinformowana o zamiarze zastosowania przez Komisję odliczeń w okresie dwuletnim. Pani A. wniosła jednak o dłuższy okres w celu uwzględnienia niektórych okoliczności gospodarczych i interesów hiszpańskiej floty rybackiej, która potrzebuje czasu, aby dostosować się do ewentualnych konsekwencji przełowienia i do późniejszego odliczenia.
- 16 Następnie właściwe służby Komisji rozpoczęły procedurę konsultacji pomiędzy służbami w przedmiocie projektu zaskarżonego rozporządzenia, proponując rozłożenie odliczeń na okres czteroletni i stopniowe zwiększanie kwoty wspomnianych odliczeń.
- 17 W rozmowie telefonicznej przeprowadzonej w dniu 17 bądź 18 lutego 2011 r. pomiędzy panią K., członkiem gabinetu pani D., a panią A. pani A. zażądała, by planowane odliczenia były rozłożone na okres pięcioletni lub sześcioletni. Ponieważ pani D. zgodziła się na żądanie rozłożenia wspomnianych odliczeń na okres pięcioletni, procedura konsultacji pomiędzy służbami wskazana w pkt 16 została zawieszona w dniu 18 lutego i otwarta na nowo w dniu 22 lutego 2011 r. w celu koniecznej zmiany załącznika do projektu zaskarżonego rozporządzenia.
- 18 W dniu 22 lutego 2011 r. Komisja przyjęła rozporządzenie (UE) nr 165/2011 przewidujące odliczenia od niektórych kwot połowowych dla makreli przydzielonych Hiszpanii na 2011 r. oraz na kolejne lata z powodu przełowienia w 2010 r. (Dz.U. L 48, s. 11, zwane dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”) na podstawie art. 105 ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1224/2009 z dnia 20 listopada 2009 r. ustanawiającego wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 847/96, (WE) nr 2371/2002, (WE) nr 811/2004, (WE) nr 768/2005, (WE) nr 2115/2005, (WE) nr 2166/2005, (WE) nr 388/2006, (WE) nr 509/2007, (WE) nr 676/2007, (WE) nr 1098/2007, (WE) nr 1300/2008, (WE) nr 1342/2008 i uchylającego rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, (WE) nr 1627/94 oraz (WE) nr 1966/2006 (Dz.U. L 343, s. 1, zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie kontroli”).

- 19 W motywie 1 zaskarżonego rozporządzenia wskazano, że „[k]wotę połowową dla makreli w obszarze VIIIc, IX oraz X oraz w wodach [Unii] obszaru CECAF 34.1.1 przydzielono Hiszpanii na rok 2010 rozporządzeniem Rady (UE) nr 53/2010 [Dz.U. 2010, L 21, s. 1], a na rok 2011 – rozporządzeniem Rady (UE) nr 57/2011 [Dz.U. 2011, L 24, s. 1]”.
- 20 W motywie 3 zaskarżonego rozporządzenia wskazano, że „Komisja wykryła niespójności w danych dostarczonych przez [Królestwo Hiszpanii] dotyczących połowów makreli w 2010 r., porównując te dane zapisane i przedstawione na różnych etapach łańcucha wartości – od połowu po wprowadzenie do obrotu po raz pierwszy”, oraz że „[n]iespójności te zostały następnie potwierdzone w drodze wielu audytów, wizyt kontrolnych i inspekcji przeprowadzonych w Hiszpanii zgodnie z rozporządzeniem [w sprawie kontroli]” i że „[d]owody zebrane podczas śledztwa pozwalają Komisji stwierdzić, że przedmiotowe państwo członkowskie przekroczyło w 2010 r. kwotę połowową dla makreli o 19 621 [t]”.
- 21 Zgodnie z motywami 4 i 5 zaskarżonego rozporządzenia z jednej strony „[z]godnie z art. 105 ust. 1 rozporządzenia [w sprawie kontroli] Komisja dokonuje odliczeń od przyszłych kwot połowowych danego państwa członkowskiego, gdy ustali, że to państwo członkowskie przekroczyło kwoty połowowe, które zostały mu przyznane”, a z drugiej strony „[a]rtykuł 105 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1224/2009 przewiduje, że odliczeń od kwot połowowych należy dokonywać w roku następnym lub kolejnych latach, stosując mnożniki określone w tym ustępie”.
- 22 Zgodnie z motywem 6 zaskarżonego rozporządzenia „[o]dliczenia stosowane do przełowienia w 2010 r. były wyższe niż kwota połowowa przydzielona [Królestwu Hiszpanii] w 2011 r. dla przedmiotowego stada”.
- 23 Wreszcie w motywie 7 zaskarżonego rozporządzenia podstawowego wskazano, co następuje:
„Wspomniane stado makreli znajduje się obecnie w bezpiecznych granicach biologicznych, a naukowcy uważają, że ten stan ma szansę utrzymać się w przewidywalnej przyszłości. Natychmiastowe i całkowite zastosowanie odliczenia od kwoty połowowej dla makreli przydzielonej [Królestwu Hiszpanii] na 2011 r. doprowadziłoby do zupełnego zamknięcia tego łowiska w 2011 r. Ze względu na szczególne okoliczności tej sytuacji takie całkowite zamknięcie łowiska może wiązać się z poważnym ryzykiem nadmiernych skutków społeczno-gospodarczych zarówno dla sektora rybołówstwa, jak i powiązanego z nim przemysłu przetwórczego. Biorąc pod uwagę wszystkie te elementy oraz uwzględniając cele wspólnej polityki rybołówstwa, w tym konkretnym przypadku za właściwe uznano dokonanie odliczeń niezbędnych do odzyskania kwoty przełowienia przez okres 5 lat, od roku 2011 do roku 2015, oraz, jeśli to konieczne, dokonanie dalszych odliczeń od kwoty połowowej dla makreli, która [to kwota] będzie przydzielona w latach następujących bezpośrednio po wspomnianym okresie”.
- 24 Artykuł 1 zaskarżonego rozporządzenia przewiduje, że „[k]wotę połowową dla makreli (*Scomber scombrus*) w obszarze VIIIc, IX i X oraz w wodach [Unii] obszaru CECAF 34.1.1, przydzieloną Hiszpanii na 2011 r. rozporządzeniem (UE) nr 57/2011, zmniejsza się w sposób określony w załączniku”. Podobnie art. 2 wspomnianego rozporządzenia stanowi, że „[k]wotę połowową dla makreli (*Scomber scombrus*) w obszarze VIIIc, IX oraz X oraz [w] wodach [Unii] obszaru CECAF 34.1.1, która może być przydzielona Hiszpanii w latach 2012–2015, oraz, jeśli to konieczne, kwotę połowową dla tego samego stada, która może być przydzielona Hiszpanii w latach następnych, zmniejsza się w sposób określony w załączniku”.
- 25 W załączniku do zaskarżonego rozporządzenia przewidziano zatem tabelę, w której znajduje się kolumna zatytułowana „Różnica pomiędzy kwotą a połowami (przełowienie)”. W kolumnie tej wskazano dane „–19 621 [t] (79,7% kwoty na 2010 r.)”. Po kolumnie tej następuje kolumna przedstawiająca „mnożnik określony w art. 105 ust. 2 rozporządzenia [w sprawie kontroli] (przełowienie * 2)” wynoszący „– 39 242 [t]” oraz kolumny przewidujące odliczenia w odniesieniu do lat

2011–2015, czyli, odpowiednio, 4500 t w odniesieniu do roku 2011, 5500 t w odniesieniu do roku 2012, 9748 t w odniesieniu do roku 2013, 9747 t w odniesieniu do roku 2014 i 9747 t w odniesieniu do roku 2015, „[...] i, jeśli to konieczne, w [odniesieniu do kolejnych lat]”.

Przebieg postępowania i żądania stron

- 26 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 19 maja 2011 r. Królestwo Hiszpanii wniosło niniejszą skargę.
- 27 Królestwo Hiszpanii wnosi do Sądu o:
- stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia;
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.
- 28 Komisja wnosi do Sądu o:
- oddalenie skargi jako bezzasadnej;
 - obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.
- 29 Ze względu na zmianę składu izb Sądu sędzia sprawozdawca został przydzielony do czwartej izby, której w rezultacie przekazana została niniejsza sprawa.
- 30 Po zapoznaniu się ze sprawozdaniem sędziego sprawozdawcy Sąd (czwarta izba) zdecydował o otwarciu procedury ustnej.
- 31 Na rozprawie w dniu 11 grudnia 2013 r. wysłuchane zostały wystąpienia stron i ich odpowiedzi na pytania Sądu. Podczas rozprawy Sąd postanowił nie zamykać procedury ustnej w celu umożliwienia Komisji przedstawienia wszelkich istotnych informacji pozwalających na wykazanie, że władze hiszpańskie zostały wysłuchane przed przyjęciem zaskarżonego rozporządzenia w przedmiocie sposobu, w jaki we wspomnianym rozporządzeniu zamierzano dokonać odliczeń od kwot połowowych makreli, co zostało odnotowane w protokole z rozprawy.
- 32 Pismem z dnia 9 stycznia 2014 r., Komisja przedstawiła uwagi i dodatkowe informacje w tym zakresie.
- 33 Pismem z dnia 28 stycznia 2014 r. Królestwo Hiszpanii przedłożyło uwagi w przedmiocie wspomnianego pisma Komisji.
- 34 Sąd zarządził zamknięcie procedury ustnej w dniu 4 lutego 2014 r.

Co do prawa

Streszczenie zarzutów dotyczących stwierdzenia nieważności

- 35 W uzasadnieniu skargi Królestwo Hiszpanii podnosi sześć zarzutów, a mianowicie, po pierwsze, naruszenie art. 105 ust. 6 rozporządzenia w sprawie kontroli, po drugie, naruszenie istotnych wymogów proceduralnych ze względu na to, że Komisja nie złożyła wniosku o uprzednią uzasadnioną opinię komitetu zarządzającego w rozumieniu art. 119 tego rozporządzenia, po trzecie, naruszenie prawa do obrony, po czwarte, naruszenie zasady pewności prawa, po piąte, naruszenie zasady uzasadnionych oczekiwań, oraz po szóste, naruszenie zasady równego traktowania.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na naruszeniu art. 105 ust. 6 rozporządzenia w sprawie kontroli

- 36 Królestwo Hiszpanii utrzymuje, że zaskarżone rozporządzenie jest niezgodne z prawem ze względu na to, iż zostało przyjęte przed ustanowieniem przez Komisję szczegółowych przepisów wykonawczych w rozumieniu art. 105 ust. 6 rozporządzenia w sprawie kontroli, który to przepis wymaga przyjęcia przepisów dotyczących ustalania danych ilości. Ponadto państwo to kwestionuje, że przepisy art. 105 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia są wystarczająco jasne i precyzyjne i nie wymagają żadnych środków wykonawczych. Fakt, że art. 105 ust. 6 tego rozporządzenia stanowi, iż szczegółowe przepisy wykonawcze „mogą” zostać przyjęte, nie oznacza, że Komisja dysponuje uprawnieniami dyskrecjonalnymi do przyjęcia szczegółowych przepisów wykonawczych lub do wybrania w tym zakresie pomiędzy procedurą, o której mowa w art. 119 tego rozporządzenia, a inną procedurą.
- 37 Komisja podważa argumenty Królestwa Hiszpanii i wnosi o oddalenie niniejszego zarzutu.
- 38 Należy przypomnieć, że art. 105 ust. 6 rozporządzenia w sprawie kontroli przewiduje, że „[s]zczegółowe zasady stosowania [przepisy wykonawcze do] niniejszego artykułu, a w szczególności ustalania danych ilości, mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119”, a mianowicie zgodnie z art. 119 ust. 2 tego rozporządzenia w związku z art. 4–7 decyzji Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (Dz.U. L 184, s. 23), zmienionej decyzją Rady 2006/512/WE z dnia 17 lipca 2006 r. (Dz.U. L 200, s. 11).
- 39 Ponadto art. 119 rozporządzenia w sprawie kontroli, zatytułowany „Procedura komitetowa”, stanowi w szczególności:
- „1. Komisja jest wspierana przez komitet utworzony na mocy art. 30 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002.
2. W przypadku odesłania do niniejszego artykułu stosuje się art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE.
- [...]”.
- 40 Szczególnie użycie w art. 105 ust. 6 rozporządzenia w sprawie kontroli wyrazu „mogą” wskazuje z jednej strony, że Komisja dysponuje uprawnieniami dyskrecjonalnymi w odniesieniu do kwestii, czy należy przedstawić właściwemu komitetowi propozycję przyjęcia szczegółowych przepisów wykonawczych w tym znaczeniu (zob. w szczególności art. 4 ust. 2 zdanie pierwsze decyzji 1999/468), a z drugiej strony, że w ramach tych uprawnień dyskrecjonalnych mieści się również prawo Komisji do wyboru w tym celu pomiędzy różnymi przedmiotami i instrumentami objętymi wspomnianym rozporządzeniem. Jedynie bowiem taka wykładnia jest zgodna z faktem, że w art. 105 ust. 6 ustanowiono na przykład („w szczególności”) prawo – a nie obowiązek – ustanowienia szczegółowych zasad stosowania „ustalania danych ilości”.
- 41 Królestwo Hiszpanii opiera się zatem na błędnym założeniu, utrzymując, że Komisja była zobowiązana do przyjęcia szczegółowych przepisów wykonawczych, aby móc wprowadzić w życie instrumenty, którymi dysponuje ona na podstawie art. 105 ust. 1 i 2 rozporządzenia w sprawie kontroli, ponieważ zakres uprawnień Komisji i kryteria regulujące wprowadzenie w życie tych instrumentów zależą raczej od samego brzmienia wspomnianych przepisów.
- 42 Należy zatem zbadać, czy przepisy te są wystarczająco jasne, precyzyjne i bezwarunkowe, aby pozwolić Komisji na ich bezpośrednie wykonanie względem danych państw członkowskich.

43 Zgodnie z przepisami art. 105 ust. 1 i 2 rozporządzenia w sprawie kontroli:

„1. Gdy Komisja ustali, że państwo członkowskie przekroczyło kwoty, które zostały mu przyznane, dokonuje odliczeń od przyszłych kwot tego państwa członkowskiego.

2. W przypadku przekroczenia przyznanej w danym roku państwu członkowskiemu kwoty, przydziału lub udziału w stadzie lub grupie stad Komisja dokonuje odliczeń od rocznej kwoty, przydziału lub udziału państwa członkowskiego, które dokonało przełowienia, w następnym roku lub w następnych latach, przy zastosowaniu mnożnika zgodnie z następującą tabelą:

Stopień przełowienia w stosunku do dozwolonych wielkości wyładunków	Mnożnik
Do 5% włącznie	Przełowienie * 1,0
Powyżej 5% do 10% włącznie	Przełowienie * 1,1
Powyżej 10% do 20% włącznie	Przełowienie * 1,2
Powyżej 20% do 40% włącznie	Przełowienie * 1,4
Powyżej 40% do 50% włącznie	Przełowienie * 1,8
Każde przełowienie powyżej 50%	Przełowienie * 2,0

Jednakże we wszystkich przypadkach przełowienia odnoszących się do dozwolonych wyładunków wynoszących co najwyżej 100 [t] zastosowanie ma odliczenie równe przełowieniu * 1,00”.

44 W tym względzie należy stwierdzić, że wbrew twierdzeniom Królestwa Hiszpanii brzmienie art. 105 ust. 1 rozporządzenia w sprawie kontroli ustanawia ograniczoną swobodę Komisji w tym znaczeniu, że gdy ustaliła ona istnienie przekroczenia kwoty połowowej przez państwo członkowskie, jest ona zobowiązana do dokonania odliczeń od przyszłych kwot tego państwa członkowskiego („dokonuje”). Podobnie art. 105 ust. 2 tego rozporządzenia nie przyznaje również uprawnień dyskrecjonalnych Komisji w odniesieniu do działań, jakie należy podjąć w związku z takim przełowieniem „w danym roku”, lecz zobowiązuje tę instytucję do dokonania „odliczeń od rocznej kwoty [...] państwa członkowskiego, które dokonało przełowienia, w następnym roku lub w następnych latach” („dokonuje”), stosując z góry wyznaczony mnożnik według poziomu stwierdzonego przekroczenia („[przy] zastosowaniu”). Ponadto z przepisu tego wynika, że jak twierdzi Komisja, całkowita wielkość odliczeń, jakie należy wykonać, jest wynikiem konkretnego obliczenia, którego parametry – a mianowicie poziom przekroczenia i mnożnik – są konkretnie przewidziane przez sam ten przepis, efektem czego Komisji nie przysługuje żadne uprawnienie dyskrecjonalne w celu ustalenia górnego limitu tych ograniczeń. W tych okolicznościach Komisja dysponuje tylko uprawnieniami dyskrecjonalnymi dotyczącymi sposobu, w jaki zamierza rozłożyć te odliczenia od „rocznej kwoty, przydziału lub udziału państwa członkowskiego, które dokonało przełowienia, w następnym roku lub w następnych latach”, a mianowicie ich rozłożenia w czasie oraz ustalenia okresu, w którym takie odliczenia powinny być wykonane w celu osiągnięcia przewidzianego górnego limitu.

45 Wynika stąd, że przepisy art. 105 ust. 1 i 2 rozporządzenia w sprawie kontroli, w szczególności przepisy dotyczące obliczania całkowitej kwoty odliczeń, jakich należy dokonać, są wystarczająco jasne, precyzyjne i bezwarunkowe, a zatem mogą podlegać natychmiastowemu stosowaniu przez Komisję.

46 Królestwo Hiszpanii zatem niesłusznie powołuje się na naruszenie bezwarunkowego obowiązku przyjęcia przez Komisję szczegółowych zasad stosowania, w tym w odniesieniu do ustalania danych ilości, jako na uprzedni warunek zgodności z prawem w celu wydania środków odliczenia na podstawie art. 105 ust. 1 i 2 rozporządzenia w sprawie kontroli.

- 47 Dlatego też zarzut pierwszy należy oddalić jako bezzasadny, bez potrzeby orzekania w kwestii innych argumentów podnoszonych przez strony w tym względzie.

W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na naruszeniu istotnych wymogów proceduralnych

- 48 Przez niniejszy zarzut Królestwo Hiszpanii podnosi zasadniczo, że zaskarżone rozporządzenie zostało przyjęte z naruszeniem prawa ze względu na uchybienia proceduralne z tego względu, iż przed jego przyjęciem Komisja nie uzyskała uzasadnionej opinii komitetu zarządzającego na podstawie procedury przewidzianej w art. 119 rozporządzenia w sprawie kontroli.
- 49 Królestwo Hiszpanii zarzuca w istocie Komisji, że odstąpiła ona od procedury, którą stosowała zazwyczaj w zakresie sankcji przeciwko państwom członkowskim z powodu przełowienia. Wbrew tej praktyce przyjęła ona zaskarżone rozporządzenie bez uprzedniego uzyskania uzasadnionej opinii komitetu zarządzającego, organu, w ramach którego zainteresowane państwa członkowskie mogą przedstawiać swe uwagi i bronić swych interesów, co stanowi naruszenie istotnych wymogów proceduralnych. Ponadto Królestwo Hiszpanii kwestionuje znaczenie, jakie ma dla sprawy rozróżnienie dokonane przez Komisję pomiędzy dwoma odmiennymi systemami odliczeń na podstawie art. 105 rozporządzenia w sprawie kontroli, czyli między procedurą „zwykłą” (art. 105 ust. 2, 3 i 5) a procedurą „historyczną” (art. 105 ust. 4), która podlega wyłącznie procedurze komitetowej i wymaga konsultacji z zainteresowanym państwem członkowskim. Podobnie błędna jest teza, w myśl której art. 105 ust. 6 rozporządzenia w sprawie kontroli dotyczy tylko art. 105 ust. 4. Fakt, że szczegółowe przepisy wykonawcze mogą być przyjęte „w szczególności [w odniesieniu do] ustalania [...] ilości”, wskazuje, że art. 105 ust. 6 odnosi się do ustalania takiej ilości na podstawie każdego z ustępów tego artykułu.
- 50 Komisja podważa argumenty Królestwa Hiszpanii i wnosi o oddalenie zarzutu.
- 51 W tym względzie wystarczające jest zaznaczenie, że przepisy art. 105 ust. 1 i 2 rozporządzenia w sprawie kontroli, na których wyłącznie oparte jest zaskarżone rozporządzenie, nie przewidują procedury konsultacji z komitetem zarządzającym w rozumieniu art. 105 ust. 6 w związku z art. 119 tego rozporządzenia. Jak słusznie przypomina Komisja, tylko w art. 105 ust. 4 przewidziano taką procedurę oraz uprzednią konsultację z zainteresowanym państwem członkowskim w odniesieniu do odliczeń od rocznej kwoty, przydziału lub udziału państwa członkowskiego, które dokonało przełowienia „odliczeń od przyszłych kwot tego państwa członkowskiego”, jeśli państwo to dokonało „przekroczenia przyznanej w latach wcześniejszych państwu członkowskiemu kwoty”, co Komisja opisuje jako odliczenia „historyczne” obejmujące wiele lat. Niemniej odliczenia na podstawie art. 105 ust. 2 rozporządzenia w sprawie kontroli odnoszą się tylko do przekroczenia kwoty „w danym roku”, a zatem nie mogą być uznane za „historyczne” w tym znaczeniu.
- 52 Zresztą procedura specjalna na podstawie art. 105 ust. 5 rozporządzenia w sprawie kontroli, która nie ma zastosowania w niniejszej sprawie, zezwalająca Komisji na dokonanie „w następnym roku lub w następnych latach [...] odliczeń od kwot dotyczących innych stad lub grup stad przyznanых [danemu] państwu członkowskiemu w tym samym obszarze geograficznym lub o tej samej wartości handlowej”, gdy „kwota [...] nie jest przyznana [a] danemu państwu członkowskiemu lub nie jest wystarczając[a]” w odniesieniu do przełowionych zasobów, również nie przewiduje stosowania procedury określonej w art. 119 tego rozporządzenia, a zatem uprzedniej konsultacji z komitetem zarządzającym, lecz przewiduje wyłącznie taką konsultację z zainteresowanym państwem członkowskim.
- 53 W tym kontekście należy wyjaśnić, że nawet art. 140 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 404/2011 z dnia 8 kwietnia 2011 r. ustanawiającego szczegółowe przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (WE) nr 1224/2009 (Dz.U. L 112, s. 1), które weszło w życie po przyjęciu zaskarżonego rozporządzenia, a zatem nie ma zastosowania w niniejszej sprawie, przewiduje jedyny

ciążący na Komisji obowiązek konsultacji z danym państwem członkowskim, gdy Komisja zamierza dokonać odliczeń na podstawie art. 105 ust. 4 i 5 rozporządzenia w sprawie kontroli, bez wskazywania na procedurę komitetową w rozumieniu art. 119 tego rozporządzenia.

- 54 W konsekwencji argument Królestwa Hiszpanii, w myśl którego to argumentu procedura konsultacji w rozumieniu art. 119 rozporządzenia w sprawie kontroli powinna być stosowana w ramach każdego postępowania zakończonego przyjęciem środków odliczenia w rozumieniu art. 105 wspomnianego rozporządzenia, nie znajduje poparcia ani w brzmieniu wspomnianego artykułu, ani w jego kontekście prawnym. Królestwo Hiszpanii nie może również opierać argumentu na tym, iż art. 105 ust. 6 odnosi się do „ustalania danych ilości” na podstawie każdego z ustępów tego artykułu, efektem czego szczegółowe przepisy wykonawcze powinny być przyjęte przez Komisję w odniesieniu do wszystkich przypadków, których one dotyczą. Jak wskazano w pkt 38–47 powyżej, z jednej strony art. 105 ust. 6 tego rozporządzenia przyznaje uprawnienia dyskrecjonalne Komisji w odniesieniu do przyjmowania takich szczegółowych przepisów wykonawczych, a z drugiej strony przepisy art. 105 ust. 1 i 2 tego rozporządzenia, w szczególności przepisy dotyczące obliczania całkowitej kwoty odliczeń, jakich należy dokonać, są wystarczająco jasne, precyzyjne i bezwarunkowe, a zatem mogą podlegać natychmiastowemu stosowaniu.
- 55 Wreszcie w zakresie, w jakim Królestwo Hiszpanii zarzuca Komisji, że zrezygnowała ona z procedury, którą stosowała zazwyczaj, szczególnie tej, która poprzedziła przyjęcie rozporządzenia (UE) nr 1004/2010 z dnia 8 listopada 2010 r. w sprawie wprowadzenia odliczeń od niektórych kwot połowowych na rok 2010 z powodu przełowienia w poprzednim roku (Dz.U. L 291, s. 31), argument ten należy oddalić jako bezskuteczny w niniejszym kontekście, ponieważ zastrzeżenie to może co najwyżej mieć znaczenie dla sprawy w ramach zarzutów od czwartego do szóstego, opartych, odpowiednio, na naruszeniu zasady pewności prawa, zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i zasady równego traktowania. Ponadto, jak podnosi Komisja, ani z części normatywnej, ani z uzasadnienia wspomnianego rozporządzenia nie wynika, że jego przyjęcie było poprzedzone konsultacją z komitetem zarządzającym.
- 56 W konsekwencji zarzut drugi należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu trzeciego, opartego na naruszeniu prawa do obrony

- 57 Według Królestwa Hiszpanii w istocie środki odliczenia powinny być wydane z poszanowaniem wszelkich gwarancji procesowych pozwalających danemu państwu członkowskiemu na obronę, włącznie z prawem do bycia wysłuchanym, które jest zwykle wykonywane poprzez komitet zarządzający. W tym względzie, powołując się na wyrok Sądu z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie T-76/11 Hiszpania przeciwko Komisji, Królestwo Hiszpanii na rozprawie wyjaśniło, że nie podtrzymuje już argumentacji opartej na charakterze „sankcji” środków odliczenia. Jednakże nigdy nie skonsultowano się z władzami hiszpańskimi w przedmiocie warunków, na jakich odliczenia powinny być wprowadzone w życie, takich jak maksymalny poziom odliczenia na rok, termin zwrotu i istniejące warunki społeczno-gospodarcze w celu dokonania oceny możliwości zwrotu progresywnego lub liniowego. Sam bowiem fakt, że Królestwo Hiszpanii nie kwestionuje danych wykazujących przełowienie makreli w 2010 r., nie oznacza, iż zgadza się ono na zwrot na jakichkolwiek warunkach.
- 58 Wreszcie Królestwo Hiszpanii odstąpiło od zastrzeżenia podniesionego po raz pierwszy w replice, opartego na tym, że Komisja naruszyła jego prawo do obrony, nie zaproponowawszy mu odliczenia od kwot dotyczących innych stad lub grup stad, na podstawie art. 105 ust. 5 rozporządzenia w sprawie kontroli, co zostało odnotowane w protokole z rozprawy.
- 59 Komisja podważa argumenty Królestwa Hiszpanii i wnosi o oddalenie niniejszego zarzutu.

- 60 W niniejszym zarzucie Królestwo Hiszpanii powołuje się na naruszenie jego prawa do obrony z tego względu, iż władze hiszpańskie nie zostały we właściwy sposób wysłuchane przed przyjęciem zaskarżonego rozporządzenia w przedmiocie konkretnych zasad realizacji nałożonych odliczeń, to jest w przedmiocie stosowania kryterium „odliczeń od [...] kwoty [...] w następnym roku lub w następnych latach” w rozumieniu art. 105 ust. 2 rozporządzenia w sprawie kontroli. Niemniej Królestwo Hiszpanii nie kwestionuje, że zostało ono we właściwy sposób poinformowane i wysłuchane w kwestii stosowania pozostałych kryteriów przewidzianych w art. 105 ust. 1 i 2 tego rozporządzenia.
- 61 Jak zatem wskazano w pkt 44 powyżej, Komisja dysponuje uprawnieniami dyskrecyjnymi w odniesieniu do kwestii, czy i w jaki sposób zamierza ona rozłożyć te odliczenia od „kwoty [...] w następnym roku lub w następnych latach” w rozumieniu art. 105 ust. 2 rozporządzenia w sprawie kontroli, czyli dotyczącymi rozłożenia wspomnianych odliczeń w czasie oraz ustalenia okresu, w którym powinny one być wykonane w celu osiągnięcia nałożonego górnego limitu. Z motywu 7 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że w niniejszej sprawie Komisja skorzystała z tych uprawnień dyskrecyjnych, uwzględniając szereg kryteriów, w tym w szczególności fakt, że dane stado makreli „[znajdowało] się [...] w bezpiecznych granicach biologicznych” i zgodnie z opiniami naukowców „ten stan [mógł] utrzymać się w przewidywalnej przyszłości”, oraz uwzględniając niewłaściwy charakter „[n]atychmiastowe[go] i całkowite[go] zastosowani[a] odliczenia od kwoty połowowej dla makreli przydzielonej [Królestwu Hiszpanii] na 2011 r.”, ponieważ „doprowadził[a]by [ona] do zupełnego zamknięcia tego łowiska w 2011 r.”, a zatem najprawdopodobniej do „nadmiernych skutków społeczno-gospodarczych zarówno dla sektora rybołówstwa, jak i powiązanego z nim przemysłu przetwórczego”.
- 62 Należy przypomnieć utrwalone orzecznictwo, zgodnie z którym, jak potwierdzają art. 41, 47 i 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, prawo do obrony obejmujące prawo do bycia wysłuchanym zajmuje bardzo ważne miejsce i ma bardzo szeroki zakres w porządku prawnym Unii, ponieważ prawo to powinno mieć zastosowanie w każdym postępowaniu, które może zakończyć się wydaniem niekorzystnego aktu. Ponadto przestrzeganie tego prawa wiąże bezwzględnie nawet wtedy, gdy właściwe uregulowanie nie przewiduje wyraźnie takiej formalności. Prawo do bycia wysłuchanym gwarantuje zatem każdej osobie możliwość użytecznego i skutecznego przedstawienia jej stanowiska w trakcie postępowania administracyjnego przed wydaniem jakiegokolwiek decyzji, która mogłaby negatywnie wpłynąć na jej interesy (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 22 listopada 2012 r. w sprawie C-277/11 M.M., pkt 81–87 i przytoczone tam orzecznictwo; zob. także wyroki Trybunału: z dnia 29 czerwca 1994 r. w sprawie C-135/92 Fiskano przeciwko Komisji, Rec. s. I-2885, pkt 39, 40; z dnia 24 października 1996 r. w sprawie C-32/95 P Komisja przeciwko Lisrestal i in., Rec. s. I-5373, pkt 21; z dnia 9 czerwca 2005 r. w sprawie C-287/02 Hiszpania przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-5093, pkt 37). Dlatego też stosowanie zasady prawa do obrony, ze względu na cechujący ją charakter podstawowej i ogólnej zasady prawa Unii, nie może być ani wyłączone, ani ograniczone przepisem rozporządzenia, a jej przestrzeganie powinno w rezultacie być zapewnione zarówno w razie całkowitego braku szczególnych przepisów, jak i w przypadku regulacji, która jako taka nie uwzględnia tej zasady (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 19 czerwca 1997 r. w sprawie T-260/94 Air Inter przeciwko Komisji, Rec. s. II-997, pkt 60).
- 63 Ponadto w sytuacji gdy instytucje dysponują uprawnieniami dyskrecyjnymi – podobnie jak Komisja na podstawie art. 105 ust. 2 rozporządzenia w sprawie kontroli (zob. pkt 61 powyżej) – poszanowanie gwarancji przyznanych przez porządek prawny Unii w postępowaniach administracyjnych nabiera jeszcze większego znaczenia. Do tych gwarancji zalicza się w szczególności ciążący na właściwej instytucji obowiązek zbadania w sposób staranny i bezstronny wszystkich istotnych okoliczności danej sprawy, prawo zainteresowanego do przedstawienia swojego stanowiska przed wydaniem decyzji, a także prawo do otrzymania odpowiednio uzasadnionej decyzji. Tylko w ten sposób sąd Unii może weryfikować, czy występują elementy stanu faktycznego i prawnego, od których zależy wykonanie uprawnień dyskrecyjnych (zob. wyroki Trybunału: z dnia 21 listopada 1991 r. w sprawie C-269/90

Technische Universität München, Rec. s. I-5469, pkt 14; z dnia 22 listopada 2007 r. w sprawie C-525/04 P Hiszpania przeciwko Lenzing, Zb.Orz. s. I-9947, pkt 58; z dnia 6 listopada 2008 r. w sprawie C-405/07 P Niderlandy przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-8301, pkt 56).

- 64 W konsekwencji zakres stosowania prawa do bycia wysłuchanym jako zasady i podstawowego prawa porządku prawnego Unii jest otwarty, gdy administracja zamierza wydać akt niekorzystny, czyli akt, który może negatywnie wpłynąć na interesy jednostki lub danego państwa członkowskiego, ponieważ jego stosowanie nie zależy od istnienia wyraźnego przepisu w tym względzie przewidzianego w prawie wtórnym. Należy zaznaczyć, że nałożone w zaskarżonym rozporządzeniu odliczenia stanowią takie akty niekorzystne dla Królestwa Hiszpanii w zakresie, w jakim wprowadzają istotne zmniejszenia rocznych kwot połowowych, które zostały przyznane temu państwu w okresie co najmniej od 2011 r. do 2015 r. Ponadto w niniejszej sprawie Komisja ustaliła odpowiednie kwoty wspomnianych odliczeń oraz okres, w którym odliczenia powinny być stosowane w ramach wykonywania przysługujących jej uprawnień dyskrejonalnych na podstawie art. 105 ust. 2 rozporządzenia w sprawie kontroli.
- 65 To właśnie w świetle tego orzecznictwa należy dokonywać oceny, czy w niniejszym przypadku zostało poszanowane przez Komisję przysługujące władzom hiszpańskim prawo do bycia wysłuchanym, dotyczące sposobu i trybu wprowadzania w życie planowanych odliczeń, włącznie z ustaleniem ich rocznej kwoty i ich rozłożeniem w czasie.
- 66 Po pierwsze, jest bezsporne, że w następstwie przeprowadzonych w Hiszpanii kontroli dotyczących okresu połowów makreli z 2010 r. Komisja z jednej strony we właściwy sposób poinformowała władze hiszpańskie o swych ustaleniach, zgodnie z którymi Królestwo Hiszpanii przekroczyło o 19 621 t kwoty, które zostały mu przydzielone dla tego gatunku na rok 2010, i że od marca 2010 r., ze złowionymi 39 693 t, roczne kwoty dla makreli wynoszące 24 604 t zostały przekroczone o 61%, a z drugiej strony Komisja wezwała wspomniane władze do przedstawienia uwag, w ramach których władze te nie zakwestionowały danych ustalonych przez Komisję (zob. pkt 2 i 3). Podobnie ze względu na tę sytuację najpóźniej od lipca 2010 r. Komisja podniosła zarzut braku współpracy ze strony władz hiszpańskich w tym zakresie i wniosła o przedstawienie informacji niezbędnych do oceny sytuacji (zob. pkt 5 powyżej).
- 67 Po drugie, zarówno z pkt 4 porządku obrad spotkania z dnia 30 listopada 2010 r., jak i z pkt 1 porządku obrad spotkania z dnia 11 stycznia 2011 r. wynika, że służby Komisji były „gotowe do przedyskutowania z hiszpańskimi władzami warunków zwrotu na podstawie [...] przepisów” art. 105 rozporządzenia w sprawie kontroli (zob. pkt 8, 12 powyżej).
- 68 Po trzecie, mimo że Komisja stwierdziła w sprawozdaniach ze wspomnianych spotkań, iż nie była zobowiązana do konsultowania się z władzami hiszpańskimi „w zakresie formy odliczeń dokonanych z powodu przełowienia” (zob. pkt 9, 13 powyżej), w szczególności z przedstawionych przez Komisję po rozprawie informacji i dokumentów, których treść nie jest jako taka kwestionowana przez Królestwo Hiszpanii, wynika, że w okresie od końca listopada 2010 r. do ok. połowy lutego 2011 r., a zatem przed przyjęciem zaskarżonego rozporządzenia, służby Komisji i wspomniane władze stale prowadziły rozmowy w przedmiocie konkretnego wprowadzania w życie całkowitej ilości odliczeń, określonej przez Komisję i uznanej przez Królestwo Hiszpanii (zob. pkt 7–17 powyżej). Szczególnie w wyniku spotkania pani E. z panią V.I., do którego doszło w dniu 24 stycznia 2011 r., pani V.I. przedstawiła szereg propozycji, w szczególności w odniesieniu do mnożnika odliczenia, do odpowiedniego okresu w celu rozłożenia odliczenia i do poziomu zmniejszenia, jaki należy zastosować (zob. pkt 14 powyżej). Ponadto pani A., po uzyskaniu w dniu 4 lutego 2011 r., na dwustronnym spotkaniu z panią D., informacji o zamiarze dokonania przez Komisję odliczeń w okresie dwuletnim, wniosła o dłuższy okres w celu uwzględnienia niektórych okoliczności gospodarczych i interesów hiszpańskiej floty rybackiej, która będzie potrzebowała czasu, aby dostosować się do możliwych konsekwencji przełowienia i do późniejszego odliczenia (zob. pkt 15 powyżej). Co więcej, w następstwie decyzji właściwych służb Komisji w sprawie zaproponowania w załączniku do projektu zaskarżonego rozporządzenia rozłożenia odliczeń na czteroletni okres i stopniowego zwiększenia kwoty wspomnianych odliczeń pani A.

zażądała, by planowane odliczenia były rozłożone na okres pięcioletni lub sześcioletni. Żądanie to spowodowało zawieszenie procedury konsultacji pomiędzy służbami Komisji w dniach od 18 do 22 lutego 2011 r. i przedłużeniu wspomnianego okresu do pięciu lat, zgodnie z załącznikiem II do zaskarżonego rozporządzenia (zob. pkt 16, 17).

- 69 Z powyższego wynika zatem, że władze hiszpańskie wielokrotnie miały sposobność skutecznego przedstawienia swego stanowiska i ze sposobności tej skorzystały oraz że w tym okresie od lipca 2010 r. do lutego 2011 r. były faktycznie w stanie przedstawić wszelkie istotne informacje, w szczególności dotyczące sytuacji społeczno-gospodarczej hiszpańskiego sektora rybołówstwa, celem umożliwienia Komisji wykonywania przysługujących jej uprawnień dyskrecjonalnych na podstawie art. 105 ust. 2 rozporządzenia w sprawie kontroli; władze te były nawet w stanie oddziaływać na wynik wykonywania tych uprawnień.
- 70 W związku z powyższym w niniejszej sprawie przysługujące Królestwu Hiszpanii prawo do bycia wysłuchanym było poszanowane.
- 71 W tym względzie nie można uwzględnić argumentu Królestwa Hiszpanii, w myśl którego Komisja powinna była formalnie wysłuchać władze hiszpańskie w przedmiocie środków odliczenia, takich jak zaplanowane w zaskarżonym rozporządzeniu.
- 72 Należy przede wszystkim zaznaczyć, że jak twierdzi Komisja, w odróżnieniu od art. 105 ust. 4 i 5 rozporządzenia w sprawie kontroli w związku z art. 140 rozporządzenia wykonawczego nr 404/2011 (zob. pkt 53 powyżej), w art. 105 ust. 1 i 2 rozporządzenia w sprawie kontroli nie przewidziano wyraźnie ciążącego na Komisji obowiązku konsultacji z danym państwem członkowskim w drodze formalnego wysłuchania w przedmiocie planowanych środków odliczenia przed ich wydaniem, a zatem tym bardziej ciążącego na Komisji obowiązku konsultacji z danym państwem członkowskim w drodze formalnego wysłuchania w przedmiocie ich wprowadzenia w życie.
- 73 Następnie, z uwzględnieniem okoliczności przypomnianych w pkt 66–69 powyżej, Królestwo Hiszpanii nie może skutecznie podnosić, że w braku formalnego wysłuchania przez Komisję nie było ono w stanie, w danym przypadku po konsultacji z sektorem rybołówstwa, przedstawić właściwych propozycji mogących oddziaływać na treść zaskarżonego rozporządzenia. Z jednej strony bowiem w przypadku takim jak rozpatrywany w niniejszej sprawie, gdy całkowita ilość odliczeń, jakich należy dokonać, nie jest kwestionowana przez dane państwo członkowskie, prawo do bycia wysłuchanym nie wymaga, by Komisja umożliwiła wspomnianemu państwu członkowskiemu wypowiedzenie się w przedmiocie szczegółowych danych liczbowych odliczeń, które zamierza ona uwzględnić w zaskarżonym akcie i rozłożyć na szereg lat w celu osiągnięcia nałożonego górnego limitu. Z drugiej strony w niniejszej sprawie w związku z zaakceptowaniem przez Królestwo Hiszpanii ciążącego na nim obowiązku zwrotu wspomnianej całkowitej ilości kwot i w wykonaniu ciążącego na nim obowiązku lojalnej współpracy, jaki wynika z art. 4 ust. 3 TUE, Królestwo Hiszpanii było zobowiązane do przedstawienia z własnej inicjatywy i w odpowiednim terminie wszelkich istotnych informacji w tej kwestii celem umożliwienia Komisji wykonywania we właściwy sposób i z pełną świadomością przysługujących jej uprawnień dyskrecjonalnych na podstawie art. 105 ust. 2 rozporządzenia w sprawie kontroli. Władze hiszpańskie nie wykazały zaś, że w postępowaniu administracyjnym skorzystały z wielokrotnych okazji do wywiązania się z ciążącego na nich obowiązku lojalnej współpracy i do przedstawienia takich istotnych informacji, i to bez względu na okoliczność, że wiedziały one o znaczeniu kwestii dla sektora rybołówstwa i o tym, iż początkowo Komisja zamierzała rozłożyć konieczne odliczenia na okres znacznie krótszy niż pięcioletni. Wreszcie Królestwo Hiszpanii nie wyjaśniło, czy i w jakim zakresie skonsultowało się ono z hiszpańskim sektorem rybołówstwa w przedmiocie sposobu, w jaki należało rozłożyć w czasie całkowitą ilość nałożonych odliczeń, mimo że wiedziało o nich od lipca 2010 r. (zob. pkt 3 powyżej).

74 W tych okolicznościach Królestwo Hiszpanii nie może zarzucać Komisji, że naruszyła ona jego prawo do obrony z tego względu, iż nie wysłuchała formalnie władz hiszpańskich w przedmiocie odliczeń ostatecznie uwzględnionych w zaskarżonym rozporządzeniu.

75 Wobec powyższego niniejszy zarzut należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu czwartego, opartego na naruszeniu zasady pewności prawa

76 Królestwo Hiszpanii utrzymuje w istocie, że środki odliczenia, które zostały na nie nałożone w drodze zaskarżonego rozporządzenia, szczególnie w jego art. 2, nie spełniają wymogów jasności, precyzyjności i pewności. Przypisując sobie bowiem bardzo szerokie uprawnienia dyskrecjonalne i używając wyrażenia „jeśli to konieczne”, Komisja zastrzegła sobie możliwość zwiększenia odliczeń w przyszłości według swej woli i rozłożenia ich na czas nieokreślony zamiast ustalenia w szczególności przewidywalnych kryteriów zapewniających, że odliczenia od kwot dostępnych każdego roku nie przekraczają określonego górnego limitu. W tym względzie Królestwo Hiszpanii przypomina, że takie uprawnienie pozbawione jest podstawy prawnej i zostało wykonane w braku szczegółowych przepisów wykonawczych zatwierdzonych w ramach procedury komitetowej, a zatem bez uczestnictwa wszystkich państw członkowskich. Tymczasem sytuacja taka byłaby sprzeczna z zasadą pewności prawa.

77 Komisja podważa argumenty Królestwa Hiszpanii i wnosi o oddalenie niniejszego zarzutu.

78 Jak podnosi Komisja, wystarczy stwierdzić, że zgodnie z wymogami art. 105 ust. 1 i 2 rozporządzenia w sprawie kontroli załącznik do zaskarżonego rozporządzenia zawiera dokładne obliczenie, na podstawie danych niekwestionowanych przez władze hiszpańskie i zgodnie z właściwym mnożnikiem, odliczeń, jakie należy stosować, a których całkowity górny limit wynoszący 39 242 t jest jasno wskazany w szóstej kolumnie tabeli. Ponadto, jak wyraźnie wynika z kolumn od siódmej do jedenastej wspomnianej tabeli, ta łączna kwota odliczeń jest podzielona na pięć odrębnych kwot (4500 + 5500 + 9748 + 9747 + 9747 = 39 242), przypisanych, odpowiednio, na lata 2011–2015. Wreszcie, jak wyjaśniono w motywie 7 zaskarżonego rozporządzenia i jak Komisja wyjaśniła w swoich pismach, wyrażenie „jeśli to konieczne” zawarte w kolumnie dotyczącej roku 2015 nie może skutkować zwiększeniem tej łącznej kwoty odliczeń nałożonych w drodze wspomnianego rozporządzenia, lecz służy wyłącznie zastrzeżeniu na rzecz Komisji możliwości uzupełnienia odliczeń nałożonych w ten sposób w latach późniejszych, w przypadku gdy kwoty (dotychczas nieznanne), jakie należy przyznać Królestwu Hiszpanii na lata 2011–2015, nie byłyby wystarczające w celu poniesienia przewidzianego odliczenia. Innymi słowy, Komisja zamierza jedynie dokonać odliczenia wynoszącego 9747 t, przewidzianego na rok 2015, w odniesieniu do „kolejnych lat”, o ile odliczenie takie okaże się co najmniej w części konieczne do osiągnięcia górnego limitu nałożonych odliczeń wynoszących 39 242 t.

79 Dlatego też nie można uwzględnić argumentu Królestwa Hiszpanii, w myśl którego Komisja zastrzegła sobie uprawnienie do zwiększenia według swej woli górnego limitu kwoty przewidzianych odliczeń.

80 Tym samym, zważywszy na podejście regulacyjne opisane w pkt 78 powyżej, które jest wystarczająco jasne, precyzyjne i możliwe do przewidzenia w zakresie związanych z nim skutków (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 7 czerwca 2005 r. w sprawie C-17/03 VEMW i in., Zb.Orz. s. I-4983, pkt 80 i przytoczone tam orzecznictwo) i które pozwala władzom hiszpańskim na zapoznanie się w wystarczającym stopniu z zakresem obowiązków, jakie podejście to nakłada na władze hiszpańskie w związku z odliczeniami (zob. podobnie i analogicznie wyrok Trybunału z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie C-17/01 Sudholz, Rec. s. I-4243, pkt 34 i przytoczone tam orzecznictwo), nie można uwzględnić zarzutu opartego na naruszeniu zasady pewności prawa.

81 Wobec powyższego niniejszy zarzut należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu piątego, opartego na naruszeniu zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań

- 82 Według Królestwa Hiszpanii zaskarżone rozporządzenie, które zostało przyjęte w dniu 22 lutego 2013 r. i weszło w życie w dniu 23 lutego 2013 r., poważnie zakłóciło wprowadzanie w życie przepisów rozporządzenia ARM 271/2010, na podstawie których okres połowów makreli rozpoczął się już w dniu 15 lutego 2011 r. (zob. pkt 11 powyżej). Opracowanie tych przepisów krajowych wymagało zaś długiego okresu konsultacji z danym sektorem i wreszcie projekt tych przepisów został przekazany Komisji zgodnie z art. 46 rozporządzenia Rady (WE) nr 850/98 z dnia 30 marca 1998 r. w sprawie zachowania zasobów połowowych poprzez środki techniczne dla ochrony niedojrzałych organizmów morskich (Dz.U. L 125, s. 1). Podejście takie jest jednak sprzeczne w szczególności z zasadą ochrony uzasadnionych oczekiwań. Królestwo Hiszpanii wyjaśnia w istocie, że mimo iż kwoty lub uprawnienia do połowów nie są nienaruszalnymi prawami podmiotowymi, nie zmienia to faktu, że wspomniane kwoty stanowią już szczególne zezwolenia w odniesieniu do wykonywania działalności połowowej w określonym momencie i że wspomniane uprawnienia są rzeczywiste, możliwe do zidentyfikowania i wymierne w odniesieniu do określonego okresu, skutkiem czego „stają się one konkretnymi prawami, które są przyznane na czas określony”. Tymczasem te prawa lub uprawnienia do połowów zostały zmienione a posteriori w drodze zaskarżonego rozporządzenia, co doprowadziło w szczególności do naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań podmiotów wspomnianych praw lub uprawnień połowowych.
- 83 Komisja kwestionuje argumenty Królestwa Hiszpanii i wnosi o oddalenie niniejszego zarzutu.
- 84 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem prawo do powoływania się na zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań przysługuje każdemu podmiotowi, w którym instytucja Unii wzbudziła uzasadnione nadzieje. Prawo do powoływania się na tę zasadę uzależnione jest jednakże od łącznego spełnienia trzech przesłanek. Po pierwsze, organ administracji Unii musi udzielić zainteresowanemu dokładnych, bezwarunkowych i zgodnych zapewnień, pochodzących z uprawnionych i wiarygodnych źródeł. Po drugie, zapewnienia te muszą być takiego rodzaju, by wzbudzały u podmiotu, do którego są skierowane, uzasadnione oczekiwanie. Po trzecie, udzielone zapewnienia muszą być zgodne z mającymi zastosowanie przepisami (zob. wyroki Sądu: z dnia 18 czerwca 2010 r. w sprawie T-549/08 Luksemburg przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-2477, pkt 71 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 27 września 2012 r. w sprawie T-387/09 Applied Microengineering przeciwko Komisji, pkt 57, 58 i przytoczone tam orzecznictwo; zob. także podobnie wyrok Trybunału z dnia 17 marca 2011 r. w sprawie C-221/09 AJD Tuna, Zb.Orz. s. I-1655, pkt 71, 72).
- 85 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że Królestwo Hiszpanii nie powołało się, w rozumieniu przytoczonego orzecznictwa, na żadne dokładne, bezwarunkowe i zgodne zapewnienie mogące uzasadnić stwierdzenie naruszenia zasady ochrony jego uzasadnionych oczekiwań. Przeciwnie, bezsporne jest, iż władze hiszpańskie zostały poinformowane na bardzo wczesnym etapie postępowania administracyjnego, że Komisja zamierzała dokonać odliczeń na podstawie art. 105 rozporządzenia w sprawie kontroli z powodu przekroczenia rozpatrywanej kwoty połowowej w roku 2010 (zob. pkt 6–9 powyżej) i że jej służby nawet uprzedziły władze hiszpańskie pismem z dnia 14 grudnia 2010 r., to jest przed przyjęciem rozporządzenia ARM 271/2010, o mającym wkrótce nastąpić wydaniu środków odliczenia i zaleciły tym władzom, by zezwoliły na okres połowu w 2011 r. tylko do maksymalnie 50% przyznanej kwoty (zob. pkt 10, 11 powyżej). W tych okolicznościach Królestwo Hiszpanii nie może zatem zarzucać Komisji, że wzbudziła ona w Królestwie Hiszpanii uzasadnione nadzieje w przedmiocie utrzymania kwot połowowych makreli od roku 2011 r., bez konieczności orzekania w kwestii, czy kwoty te uwzględniały „prawo nabyte” danych podmiotów sektora rybołówstwa.
- 86 Ponadto nawet zakładając, że Królestwo Hiszpanii zamierza powołać się w niniejszej sprawie na naruszenie uzasadnionych oczekiwań podmiotów sektora rybołówstwa i że zarzut taki jest dopuszczalny, zarzutu tego nie można byłoby uwzględnić.

- 87 W tym względzie bowiem należy przypomnieć, że o ile każdy przedsiębiorca, u którego instytucja wywoła uzasadnione oczekiwania, ma prawo powołać się na zasadę ochrony tych oczekiwań jako na ogólną zasadę prawa Unii, o tyle jednak jeśli rozważny i przezorny przedsiębiorca jest w stanie przewidzieć przyjęcie przez Unię środka mogącego wpłynąć na jego interesy, to nie może on powoływać się na tę zasadę w razie przyjęcia takiego środka. Ponadto przedsiębiorcy nie mogą w sposób uzasadniony oczekiwać utrzymania istniejącej sytuacji, która może zostać zmieniona w ramach uprawnień dyskrejonalnych przyznanych instytucjom Unii, zwłaszcza w dziedzinie takiej jak wspólna polityka rybołówstwa, której cele uwzględniają ciągłe dostosowywanie się do zmian sytuacji gospodarczej (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 10 września 2009 r. w sprawie C-201/08 *Plantanol*, Zb.Orz. s. I-8343, pkt 53 i przytoczone tam orzecznictwo; ww. w pkt 84 wyrok w sprawie *AJD Tuna*, pkt 73; wyrok Sądu z dnia 19 października 2005 r. w sprawie T-415/03 *Cofradía de pescadores de „San Pedro de Bermeo”* i in. przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-4355, pkt 78).
- 88 Wreszcie również z utrwalonego orzecznictwa wynika, że na naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań nie może powoływać się osoba, która dopuściła się oczywistego naruszenia obowiązujących uregulowań (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 12 grudnia 1985 r. w sprawie 67/84 *Sideradria* przeciwko Komisji, Rec. s. 3983, pkt 21; postanowienie Trybunału z dnia 25 listopada 2004 r. w sprawie C-18/03 *P Vela i Tecnagrind* przeciwko Komisji, niepublikowane w Zbiorze, pkt 117–119; zob. wyrok Sądu z dnia 9 kwietnia 2003 r. w sprawie T-217/01 *Forum des migrants* przeciwko Komisji, Rec. s. II-1563, pkt 76 i przytoczone tam orzecznictwo). Należy zatem stwierdzić, że w niniejszej sprawie niekwestionowane przez władze hiszpańskie przekroczenie przez hiszpańskie podmioty sektora rybołówstwa kwot połowowych dla makreli przydzielonych Królestwu Hiszpanii na rok 2010 rozporządzeniem Rady (UE) nr 23/2010 z dnia 14 stycznia 2010 r. ustalającym uprawnienia do połowów na 2010 rok dla pewnych stad ryb i grup stad ryb, stosowane na wodach UE oraz w odniesieniu do statków UE na wodach, na których wymagane są ograniczenia połowowe, oraz zmieniającym rozporządzenia (WE) nr 1359/2008, (WE) nr 754/2009, (WE) nr 1226/2009 oraz (WE) nr 1287/2009 (Dz.U. L 21, s. 1, 55), stanowi takie oczywiste naruszenie.
- 89 Mając na uwadze całość powyższych rozważań, niniejszy zarzut należy zatem oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu szóstego, opartego na naruszeniu zasady równego traktowania

- 90 Królestwo Hiszpanii zarzuca Komisji, że pomimo istnienia porównywalnych sytuacji potraktowała je ona w sposób odmienny w porównaniu do Irlandii i Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej. W tym względzie Królestwo Hiszpanii przypomina, że motyw 7 zaskarżonego rozporządzenia wskazuje z jednej strony ryzyko nadmiernych skutków społeczno-gospodarczych zarówno dla sektora rybołówstwa, jak i dla powiązanego z nim przemysłu przetwórczego, a z drugiej strony wynikającą z tego ryzyka konieczność dokonania odliczeń w okresie pięcioletnim od 2011 r. do 2015 r. oraz możliwość, jeśli to konieczne, dokonania dalszych odliczeń na kolejne lata. Kryterium ryzyka skutków społeczno-gospodarczych zostało również uwzględnione wcześniej przy przyjmowaniu rozporządzenia Komisji (WE) nr 147/2007 z dnia 15 lutego 2007 r. dostosowującego określone kwoty połowowe od 2007 r. do 2012 r. na mocy art. 23 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa (Dz.U. L 46, s. 10), w odniesieniu do odliczeń dokonanych od przydzielonych Irlandii i Zjednoczonemu Królestwu kwot połowowych dla makreli, które to odliczenia zostały ograniczone do górnego limitu 15% rocznej kwoty. Niemniej jednak w zaskarżonym rozporządzeniu, pomimo analogicznego uzasadnienia i istnienia porównywalnej sytuacji, Komisja nie zastosowała tego samego górnego limitu, lecz zastosowała procent rocznego odliczenia wyższy niż 15%, co stanowi nieuzasadnioną dyskryminację. Królestwo Hiszpanii dodaje, że w odróżnieniu od zaskarżonego rozporządzenia rozporządzenie nr 147/2007 zostało przyjęte w ramach procedury komitetowej, i mimo że wspomniany komitet nie wydał opinii w terminie, dane państwa członkowskie miały sposobność, jak potwierdza motyw 13 rozporządzenia nr 147/2007, wypowiedzenia się w przedmiocie kryteriów odliczenia. W braku wysłuchania władz hiszpańskich Komisja nie uwzględniła żadnego

specyficznego dla hiszpańskiego rybołówstwa kryterium, które mogło pozwolić na określenie odpowiednich sytuacji w celu prawidłowego stosowania zasady równego traktowania. W każdym wypadku kryterium ryzyka skutków społeczno-gospodarczych ma zastosowanie w ten sam sposób do sytuacji Irlandii i Zjednoczonego Królestwa z jednej strony i do Królestwa Hiszpanii z drugiej strony. W związku z tym Komisja była zobowiązana do stosowania w szczególności tego samego maksymalnego górnego limitu rocznego odliczenia wynoszącego 15% w zaskarżonym rozporządzeniu.

- 91 Komisja nie zgadza się z zarzutem, jakoby naruszyła zasadę równego traktowania w stosunku do Królestwa Hiszpanii, ponieważ sytuacje, na które państwo to się powołało, są w sposób oczywisty odmienne zarówno z faktycznego, jak i prawnego punktu widzenia.
- 92 Na wstępie należy zaznaczyć, że zarzuty od pierwszego do trzeciego, oparte na naruszeniach istotnych wymogów formalnych, zostały oddalone jako bezzasadne, efektem czego należy również oddalić zmierzające do tego samego wniosku argumenty Królestwa Hiszpanii, takie jak te powtórzone na poparcie niniejszego zarzutu.
- 93 Konkretnie w odniesieniu do zarzucanego naruszenia zasady równego traktowania należy przypomnieć, że ta ogólna zasada prawa Unii wymaga, aby porównywalne sytuacje nie były traktowane w odmienny sposób, a odmiennie sytuacje nie były traktowane jednakowo, chyba że takie traktowanie jest obiektywnie uzasadnione. Ponadto naruszenie wspomnianej zasady poprzez odmiennie traktowanie zakłada, że sytuacje, do których zasada ta się odnosi, są porównywalne, z uwzględnieniem ich całościowej charakterystyki. Elementy charakteryzujące różne sytuacje, a w ten sposób ich porównywalny charakter, winny być w szczególności określone i ocenione w świetle przedmiotu i celu aktu Unii, który wprowadza rzeczne rozróżnienie. Należy poza tym uwzględnić zasady i cele dziedziny prawa, do której należy sporny akt (zob. podobnie wyroki Trybunału: z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie C-127/07 Arcelor Atlantique et Lorraine i in., Zb.Orz. s. I-9895, pkt 23, 25, 26 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 12 maja 2011 r. w sprawie C-176/09 Luksemburg przeciwko Parlamentowi i Radzie, Zb.Orz. s. I-3727, pkt 31, 32).
- 94 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że zarówno z prawnego, jak i z faktycznego punktu widzenia sytuacja leżąca u podstaw przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia i sytuacja rozporządzenia nr 147/2007 nie były ani identyczne, ani podobne w celu uzasadnienia ich jednakowego traktowania przez Komisję.
- 95 Z prawnego punktu widzenia rozporządzenie nr 147/2007 opierało się bowiem na art. 23 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa (Dz.U. L 358, s. 59), który to przepis został zastąpiony przez art. 105 rozporządzenia w sprawie kontroli [zob. art. 121 ust. 2 lit. b) tego rozporządzenia] i dotyczył dokonywania odliczeń zwanych „historycznymi” ze względu na przekroczenie kwot połowowych makreli w latach 2001–2005 w szczególności przez Zjednoczone Królestwo; sytuacja ta jest obecnie regulowana przez art. 105 ust. 4 tego rozporządzenia, niemający zastosowania w danym przypadku. Niemniej jednak w niniejszej sprawie Komisja nie była nawet upoważniona do stosowania tego przepisu, ponieważ stwierdzone przełowienie wchodziło w zakres stosowania art. 105 ust. 2 wspomnianego rozporządzenia, dotyczącego przekroczenia kwoty w odniesieniu do tylko jednego „danego roku”.
- 96 Ponadto należy podkreślić, że wbrew bardzo precyzyjnym kryteriom przewidzianym w art. 105 ust. 2 rozporządzenia w sprawie kontroli, które ustanawiają ograniczoną swobodę Komisji w odniesieniu do obliczania dokładnej kwoty odliczeń, jakich należy dokonać (zob. pkt 44 powyżej), art. 23 ust. 4 akapit pierwszy rozporządzenia nr 2371/2002, którego brzmienie odpowiada zasadniczo brzmieniu art. 105 ust. 1 rozporządzenia w sprawie kontroli, oznaczał – ze względu na jego ogólny charakter i z uwagi na brak dodatkowego doprecyzowania w innych przepisach rozporządzenia nr 2371/2002 – przyznanie Komisji szerokich uprawnień dyskrecjonalnych w zakresie ustalania wspomnianej kwoty i sposobu jej obliczania. Ponadto to właśnie przy wykonywaniu tych uprawnień dyskrecjonalnych Komisja uznała za

stosowne dokonanie zmiany stosowanego mnożnika korygującego i ograniczenie odliczeń planowanych na okres od 2007 r. do 2012 r. do 15% rocznej kwoty połowowej przyznanej danemu państwu członkowskiemu (zob. motywy 7, 11 rozporządzenia nr 147/2007). Na podstawie zaś art. 105 ust. 2 rozporządzenia w sprawie kontroli, który to przepis Komisja zastosowała w niniejszej sprawie, takie podejście nie byłoby pod względem prawnym możliwe.

- 97 Wobec tego choćby z tych powodów prawnych Królestwo Hiszpanii niesłusznie twierdzi, że sytuacje regulowane, odpowiednio, przez zaskarżone rozporządzenie i przez rozporządzenie nr 147/2007 były przynajmniej porównywalne i że Komisja powinna była zastosować do tego państwa w danym przypadku taki sam procent odliczenia wynoszący 15% z tytułu zasady równego traktowania.
- 98 W tych okolicznościach nawet przy założeniu, że jak utrzymuje Królestwo Hiszpanii, sytuacja społeczno-gospodarcza sektora rybołówstwa w odpowiednich państwach członkowskich była co najmniej porównywalna – na poparcie którego to argumentu Królestwo Hiszpanii nie przedstawia żadnego konkretnego dowodu – Komisja nie byłaby uprawniona w świetle wiążących kryteriów art. 105 ust. 2 rozporządzenia w sprawie kontroli do stosowania takiej samej metody obliczania odliczeń jak metoda istniejąca w ramach rozporządzenia nr 147/2007, które to rozporządzenie oparte było na art. 23 ust. 4 akapit pierwszy rozporządzenia nr 2371/2002.
- 99 Ponieważ rozpatrywane sytuacje nie są porównywalne i zostały potraktowane odmiennie, zarzut oparty na naruszeniu zasady równego traktowania należy oddalić jako bezzasadny, bez potrzeby orzekania w kwestii innych argumentów podniesionych przez strony w tym kontekście.
- 100 Z powyższych rozważań wynika, że skargę należy oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

- 101 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.
- 102 Ponieważ Królestwo Hiszpanii przegrało w zakresie wszystkich zarzutów, a Komisja wniosła o obciążenie go kosztami, należy obciążyć je jego własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Komisję.

Z powyższych względów

SĄD (czwarta izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje oddalona.**
- 2) **Królestwo Hiszpanii pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.**

Prek

Labucka

Kreuschitz

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 18 czerwca 2014 r.

Sekretarz

Prezes

Podpisy

Spis treści

Okoliczności powstania sporu	1
Przebieg postępowania i żądania stron	6
Co do prawa	6
Streszczenie zarzutów dotyczących stwierdzenia nieważności	6
W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na naruszeniu art. 105 ust. 6 rozporządzenia w sprawie kontroli	7
W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na naruszeniu istotnych wymogów proceduralnych	9
W przedmiocie zarzutu trzeciego, opartego na naruszeniu prawa do obrony	10
W przedmiocie zarzutu czwartego, opartego na naruszeniu zasady pewności prawa	14
W przedmiocie zarzutu piątego, opartego na naruszeniu zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań	15
W przedmiocie zarzutu szóstego, opartego na naruszeniu zasady równego traktowania	16
W przedmiocie kosztów	18